

Sygn. akt II K 915/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: staż. Patrycja Speizer

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tczewie - ---

po rozpoznaniu w dniach: 6 kwietnia 2016 r., 27 kwietnia 2016 r., 3 czerwca 2016 r., 12 sierpnia 2016 r., 14 października 2016 r. i 26 października 2016 r.

sprawy S. S. s. S. i A. z d. W., ur. (...) w T.,

skazanego następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 31 lipca 2007 r. w sprawie sygn. akt XI K 334/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 11 marca 2007 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, przy czym postanowieniem z dnia 09 lipca 2008 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszonej;

II. Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 30 października 2007 r. w sprawie sygn. akt II K 728/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 02 września 2007 r. na karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

III. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2008 r. w sprawie sygn. akt XI K 710/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 23 września 2007 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 7 lat, przy czym postanowieniem z dnia 29 października 2009 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszonej;

IV. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie sygn. akt XI K 29/09 za czyny:

z art. 244 k.k. popełniony w dniu 03 listopada 2008 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 28 listopada 2008 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary te objęto karą łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat;

V. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie sygn. akt XI K 39/10 za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 05 grudnia 2007 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym postanowieniem z dnia 02 października 2014 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszonej;

VI. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 09 października 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 890/12 za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 18 maja 2010 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

VII. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 19 listopada 2013 r. w sprawie sygn. akt XI K 644/13 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony do 19 stycznia 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda; przy czym skazany odbył wymierzoną karę w całości, a następnie wznowiono postępowanie w tej sprawie i obecnie toczy się ono pod sygn. akt X K 810/15 Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku;

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 02 lutego 2015 r. w sprawie sygn. akt X K 946/14 orzeczone zostały kary łączne obejmujące skazania w sprawach wskazanych:

- w pkt. IV i V powyżej i orzeczono karę łączną roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz

- w pkt. VI i VII powyżej i orzeczono karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

zaś w pozostałym zakresie postępowanie została umorzona;

VIII. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 09 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 861/13 za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 15 marca 2013 r. na karę roku pozbawienia wolności.

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeka:

I. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 570 k.p.k., art. 573 § 1 k.p.k., art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego S. S. wyrokami:

Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 09 października 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 890/12 oraz

Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 09 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 861/13

i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach wskazanych w pkt. I sentencji wyroku pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 572 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 poz. 396) umarza postępowanie w kwestii połączenia kar orzeczonymi wyrokami:

Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 31 lipca 2007 r. w sprawie sygn. akt XI K 334/07;

Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 30 października 2007 r. w sprawie sygn. akt II K 728/07;

Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2008 r. w sprawie sygn. akt XI K 710/07;

Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie sygn. akt XI K 29/09;

Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie sygn. akt XI K 39/10

ze sobą oraz z karami orzeczonymi wyrokami wskazanymi w pkt. I wyroku;

IV. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 890/12 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku w okresie od dnia 18 maja 2010 r. do dnia 19 maja 2010 r., od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia 14 stycznia 2015 r. oraz w sprawie II K 861/13 Sądu Rejonowego w Tczewie od dnia 22 września 2016 r. do dnia 4 listopada 2016 r.;

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) nie pobiera od skazanego opłaty od wyroku łącznego i zwalnia go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Sygn. akt II K 915/15

UZASADNIENIE

Skazany S. S. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary wymierzone mu w sprawach sygn. akt II K 29/09, XI K 39/10, II K 890/12 oraz (...) kary z zastosowaniem pełnej absorpcji. Obrońca skazanego wskazał we wniosku, iż S. S. od momentu popełnienia ostatniego przestępstwa zmienił swoje zachowanie i sposób życia w sposób oczywisty i nie tylko pozorny, prowadzi ustabilizowany tryb życia i posiada pozytywną opinię w miejscu zamieszkania oraz w pracy.

Sąd ustalił, że S. S. skazany został prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 31 lipca 2007 r. w sprawie sygn. akt XI K 334/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 11 marca 2007 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, przy czym postanowieniem z dnia 09 lipca 2008 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszonej;

II. Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 30 października 2007 r. w sprawie sygn. akt II K 728/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 02 września 2007 r. na karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

III. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2008 r. w sprawie sygn. akt XI K 710/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 23 września 2007 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 7 lat, przy czym postanowieniem z dnia 29 października 2009 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszonej;

IV. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie sygn. akt XI K 29/09 za czyny:

z art. 244 k.k. popełniony w dniu 03 listopada 2008 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 28 listopada 2008 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary te objęto karą łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat;

V. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie sygn. akt XI K 39/10 za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 05 grudnia 2007 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym postanowieniem z dnia 02 października 2014 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszonej;

VI. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 09 października 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 890/12 za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 18 maja 2010 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

VII. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 19 listopada 2013 r. w sprawie sygn. akt XI K 644/13 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony do 19 stycznia 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

oraz na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda; przy czym skazany odbył wymierzoną karę w całości, a następnie wznowiono postępowanie w tej sprawie i obecnie toczy się ono pod sygn. akt X K 810/15 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku;

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 02 lutego 2015 r. w sprawie sygn. akt X K 946/14 orzeczone zostały kary łączne obejmujące skazania w sprawach wskazanych:

1) w pkt. IV i V powyżej i orzeczono karę łączną roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz

2) w pkt. VI i VII powyżej i orzeczono karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

zaś w pozostałym zakresie postępowanie została umorzona;

VIII. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 09 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 861/13 za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 15 marca 2013 r. na karę roku pozbawienia wolności.

(dowód: wniosek skazanego - k. 2-3v, karta karna - k. 8-10, 50-52, 70-72, 111-113; odpisy wyroków - k. 16, 17, 24-25, 67-68, 69, 80, 81-82, 83, 84, 85-86 87-96,; opinia o skazanym z ZK – k. 73-74, 135-136, informacja o pobytach w jednostkach penitencjarnych – k. 75-79, 119-121, 122-123, 124-125, 126-127, 128)

S. S. przebywał w Areszcie Śledczym w G. od 15 stycznia 2014 r. Z opinii o skazanym z Aresztu Śledczego w G. z dnia 27 października 2014 r. wynika, iż skazany prawidłowo funkcjonował w warunkach izolacji. W stosunku do przełożonych zachowywał się właściwie, był zdyscyplinowany i kulturalny. Wobec wychowawców regulaminowy, nie sprawiał jakichkolwiek problemów. W środowisku współosadzonych funkcjonował bezkonfliktowo i był postrzegany jako osoba koleżeńska. Był 3-krotnie nagradzany za wyróżniające się zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności oraz za sumienne wywiązywanie się z nałożonych obowiązków pracowniczych. Karany dyscyplinarnie nie był, jak również nie wnioskowano o taką karę. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Skazany odbywał karę w systemie programowanego oddziaływania, nie był w okresie odbywania kary kierowany do nauczania. Skazany nie przejawiał autoagresji. Czas wolny spędzał głównie na czytaniu książek i prasy oraz słuchaniu audycji emitowanych przez radiowęzeł. Opiniowany dziewięciokrotnie korzystał z ulg przyznanych na wniosek przełożonego. Skazany od 30 stycznia 2014 r. do 14 października 2014 r. pozostawał zatrudniony nieodpłatnie w charakterze fryzjera a przełożeni nie zgłaszali uwag do jakości wykonywanej przez niego pracy. Następnie został skierowany do pracy jako robotnik budowlany. Nie deklarował przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Do popełnionych czynów odnosił się krytycznie. Utrzymywał kontakt z konkubiną, matką i ojczymem w czasie widzeń oraz korespondencyjnie. Wówczas, biorąc pod uwagę dotychczasowe zachowanie prognoza penitencjarna na dalszy okres pobytu w izolacji więziennej kształtowała się pozytywnie.

(dowód: opinia o skazanym - k. 73-74)

S. S. został przetransportowany do Zakładu Karnego w K. w dniu 04 października 2016 r. Z opinii o skazanym z tej jednostki z dnia 24 października 2016 r. wynika, iż skazany funkcjonuje w warunkach izolacji prawidłowo, jego zachowanie nie budzi zastrzeżeń. Skazany nie wyraża zgody na odbywanie kary w systemie programowanego oddziaływania i odbywa ją w systemie zwykłym. Skazany przestrzega dyscypliny i porządku wewnętrznego obowiązującego w zakładzie karnym. W stosunku do przełożonych zachowuje się zgodnie z regulaminem. W środowisku współosadzonych jest bezkonfliktowy, funkcjonuje prawidłowo. Osadzony nie przejawia zachowań autodestrukcyjnych i nie było konieczności stosowania wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Skazany zachowuje się umiarkowanie regulaminowo, nie był nagradzany, zaś jeden raz został ukarany dyscyplinarnie za niewykonanie polecenia funkcjonariusza. W związku ze stosunkowo krótkim pobytom w tym zakładzie karnym nie uczestniczył jeszcze w programach resocjalizacyjnych. W czasie wolnym ogląda programy telewizyjne i czyta prasę, stara się dbać o wygląd i porządek w celi mieszkalnej. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Do popełnionych czynów odnosi się krytycznie. Prognoza penitencjarna na dalszy okres pobytu w izolacji więziennej kształtuje się pozytywnie.

(dowód: opinia o skazanym - k. 135-136)

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek skazanego o wydanie wyroku łącznego zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Na wstępie wskazać należy, iż od dnia 1 lipca 2015 roku zmieniła się treść art. 85 k.k. zawierającego przesłanki do wydania kary łącznej. Tym niemniej zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej, a więc ustawy z dnia z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 poz. 396), przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

W konsekwencji Sąd w niniejszej sprawie orzekł na podstawie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r., gdyż żaden z wyroków skazujących nie zapadł przed dniem 1 lipca 2015 r. Sąd wziął jednak pod uwagę treść art. 19 ust. 2 ww. ustawy z dnia z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którym jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wymierzona karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, a więc muszą być spełnione przesłanki z art. 85 k.k. tj.:

sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw;

przestępstwa te musiały być popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny,

wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Podkreślić przy tym należy, że możliwość zastosowania kary łącznej występuje wyłącznie w sytuacji, gdy poszczególne przestępstwa przypisane sprawcy zostały popełnione przed chronologicznie pierwszym wyrokiem za którekolwiek z nich. Jeżeli natomiast po wydaniu pierwszego wyroku skazany dopuści się kolejnych przestępstw to kary wymierzone za te przestępstwa popełnione do chwili wydania drugiego wyroku, zostaną połączone w karę łączną; chodzi zatem o sprawcę wielu przestępstw, który popełnił je będąc już raz karany za przestępstwa (pierwszy wyrok), zanim zapadł drugi wyrok skazujący tego sprawcę, a pierwszy co do któregośkolwiek z tych przestępstw, stanowiący nowy, drugi z kolei, realny ich zbieg.

Każdy „pierwszy” wyrok stanowi swoistą cezurę czasową, zamykającą kolejny okres przestępczej aktywności skazanego. Jest to szczególnego rodzaju ostrzeżenie prawne dla skazanego i czytelny sygnał pod jego adresem, mający za zadanie powstrzymanie dalszej przestępczej działalności tej osoby. Skoro skazany świadomie lekceważy ten sygnał - nie może korzystać z dobrodziejstwa kary łącznej (por. uchwała Sądu Najwyższego mająca moc zasady prawnej z dnia 25 lutego 2005 roku w sprawie I KZP 36/04)

Rozważając możliwość połączenia kar orzeczonych wobec S. S. Sąd miał na względzie, że wyrok łączny Sąd wydaje z urzędu lub na wniosek skazanego lub prokuratora. Z tego też względu wymierzając skazanemu karę łączną Sąd analizował z urzędu wszystkie wymienione w karcie karnej wyroki skazujące.

W ocenie Sądu Najwyższego, możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie "pierwszy wyrok", zamykający kolejne "grupy przestępstw" pozostających w zbiegu.

I tak: pierwszy wyrok skazujący wobec S. S. został wydany w dniu 31 lipca 2007 r. w sprawie XI K 334/07, natomiast przestępstwo objęte kolejnym wyrokiem – w sprawie II K 728/07 – popełnione zostało przez skazanego w dniu 02 września 2007 r., a więc już po dacie wydania wyroku w sprawie II K 334/07. W związku z powyższym, połączenie kar orzeczonych tymi wyrokami było niemożliwe.

Podobnie nie było możliwym połączenie kar orzeczonych wyrokami w sprawach II K 728/07 (wyrok zapadł w dniu 30 października 2007 r. – wymierzono nim karę grzywny) i XI K 710/07. Zważyć bowiem należy, że wprowadzając skazanego przestępstwo objęte wyrokiem w sprawie II K 710/07 popełnił w dniu 23 września 2007 r., jednak wyrokiem tym został skazany na karę pozbawienia wolności.

Nie było również możliwe połączenie kar orzeczonych wyrokami w sprawach XI K 710/07 (wyrok zapadł w dniu 18 stycznia 2008) i XI K 29/09. Zważyć bowiem należy, że skazany przestępstwa objęte wyrokiem w sprawie XI K 29/09 popełnił w dniu 03 listopada 2008 r. oraz 28 listopada 2008 r., a zatem po dacie wydania orzeczenia w sprawie XI K 710/07.

Skazania ze spraw II K 29/09 i XI K 39/10 zostały objęte karą łączną roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności w wyroku łącznym sygn. X K 946/14. W tym samym wyroku połączone zostały kary pozbawienia wolności ze spraw II K 890/12 i XI K 644/13 i orzeczono karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Jednakże w zakresie dotyczącym kary łącznej ze spraw II K 890/12 i XI K 644/13 wyrok ten został uchylony, gdyż postępowanie w sprawie XI K 644/13 zostało wznowione i toczy się pod sygnaturą X K 810/15 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku.

Kolejną granicą wyznaczającą możliwość łączenia kar w wyroku łącznym jest data wydania wyroku w sprawie II K 890/12 tj. dzień 09 października 2013 r. Przed datą tego wyroku skazany popełnił przestępstwo w dniu 15 marca 2013 r. objęte wyrokiem w sprawie II K 861/13. Wyrokami tymi wymierzono mu kary pozbawienia wolności, tak więc zachodzą warunki do połączenia kar orzeczonych wyrokami w sprawie II K 890/12 i II K 861/13.

Mając na uwadze poczynione wyżej ustalenia, należało umorzyć postępowanie w sprawie połączenia kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 31 lipca 2007 r. w sprawie sygn. akt XI K 334/07, z dnia 18 stycznia 2008 r. w sprawie sygn. akt XI K 710/07, z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie sygn. akt XI K 29/09, z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie sygn. akt XI K 39/10 oraz Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 30 października 2007 r. w sprawie sygn. akt II K 728/07 ze sobą i z karami orzeczonymi wyrokami wskazanymi w pkt I wyroku łącznego (punkt III wyroku).

S. S. każdym z wyroków podlegających łączeniu skazany był na karę bezwzględną pozbawienia wolności. Zarówno w sprawie II K 890/12, jak i w sprawie II K 861/13 orzeczono wobec niego karę 1 roku pozbawienia wolności. Rozpatrując zatem rozmiar wymierzonej w punkcie I wyroku kary łącznej podkreślić należy, że z mocy art. 86 § 1 kk Sąd mógł wymierzyć skazanemu karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Oznacza to, że w niniejszej sprawie za czyny objęte wyrokami w sprawie II K 890/12 i (...) Sąd teoretycznie mógł orzec karę łączną pozbawienia wolności w granicach od roku do 2 lat.

Wobec braku wyraźnych wskazań ustawowych odnośnie dyrektyw wymiaru kary łącznej, Sąd oparł się na dyrektywach wypracowanych w tym przedmiocie przez orzecznictwo oraz doktrynę prawniczą. Wielokrotnie zwracano uwagę na zasady orzekania kary łącznej, zwłaszcza w ramach wyroku łącznego. W doktrynie podkreśla się, że Sąd przystępując do wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym winien przede wszystkim kierować się ogólnymi regułami określonymi w art. 85 i 86 k.k. Określając nowy wymiar kary - karę łączną - Sąd dokonuje swoistego „podsumowania” sprawcy i ma prawo przy łączeniu kar jednostkowych korzystać w tym procesie z zasad kumulacji (prostego sumowania łączonych kar), absorpcji (pochłaniania kar przez karę najsurowszą) lub systemu pośredniego. Należy jednak uznać za trafną tezę, zgodnie z którą zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji stanowi skrajne rozstrzygnięcie, które może być stosowane tylko wyjątkowo (tak SN w wyroku z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, póź. 33).

Wymierzając skazanemu S. S. karę łączną, Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania zasady ani pełnej kumulacji ani pełnej absorpcji, które to zasady stosuje się wyjątkowo.

Sąd orzekając o karze łącznej opierał się także na tym, iż powszechna praktyka sądów, wyrażona licznymi orzeczeniami Sądu Najwyższego przyjmuje, że kara łączna powinna być tym więcej zbliżona do dolnej granicy (zasada absorpcji), im bardziej ścisły jest związek przedmiotowy i podmiotowy między poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami. Im związek ten jest luźniejszy, kara łączna winna tym więcej zbliżać się do górnej jej granicy (zasada kumulacji). Związek ów polega na odległości czasowej między poszczególnymi przestępstwami, zbliżonym sposobie działania, na tożsamości osób pokrzywdzonych, wspólności ich dóbr itp. Okoliczności osobopoznawcze, charakteryzujące tryb życia poprzednio przez skazanego prowadzony, ani stopień winy, nie mają żadnego znaczenia dla orzeczenia kary łącznej. Są to bowiem przesłanki podlegające uwzględnieniu przy oznaczeniu wymiaru kary za poszczególne zbiegające się przestępstwa. Uwzględnienie ich ponownie przy orzekaniu kary łącznej prowadziło do ponownego oceniania okoliczności już uwzględnionych, zatem do ukrytego weryfikowania wymiaru kary za zbiegające się przestępstwa, a więc do niedopuszczalnego ponownego osądzenia rzeczy już osądzonej. Wymiar kary łącznej winien różnić się od mechanicznego dodawania kar. Priorytetową zasadą kary łącznej powinna być więc zasada asperacji, natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Żaden automatyzm w wymiarze kary nie może zasługiwać na aprobatę, gdyż zasada kumulacji byłaby wyrazem formy odpłaty, zaś zasada absorpcji - wyrazem formy nagrody.

Istotnym elementem (poza zasadami określonymi w art. 86 k.k.), mającym wpływ na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym i zastosowanie jednej z ww. zasad, co zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 1985 r. (II Kr 245/85, OSNKW 1986/5-6/39), jest zachowanie skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popętnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikających z dyrektyw absorpcji. Słusznie zatem podkreśla Sąd Apelacyjny w Warszawie (wyrok z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA 2001/2/5), iż absorpcję kar w takich przypadkach należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy - przesłanką prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw.

Wskazać przy tym trzeba, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, które sąd meriti w pełni podziela. Mianowicie Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 sierpnia 2007 roku wskazał, iż racjonalizacja kary orzekanej jako kara łączna w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie i mieć charakter jednokierunkowy (por. OSNKW 2008/1/6, Biul.PK 2007/15/5, Prok.i Pr. 2008/1/5, Biul.SN 2008/1/21, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2007 r. w sprawie II KK 96/07). W cytowanym orzeczeniu wskazano, iż Sąd powinien wówczas brać za podstawę ustalania granic kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa, jak i obowiązek wymierzenia kary łącznej zgodnie z regułą określoną w art. 86 § 1 k.k., a więc w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie biorąc pod uwagę wysokości wcześniejszej kary łącznej ulegającej rozwiązaniu, nawet gdyby to okazało się mniej korzystne dla skazanego. Wszelkie wątpliwości rozstrzygnął Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie III KK 52/12 (LEX nr 1220872), w którym stwierdził, iż orzeczona kara łączna może być mniej korzystna dla skazanego, także wtedy, gdy postępowanie w tym przedmiocie toczy na wniosek skazanego. Połączeniu podlegają bowiem nie kary jednostkowe wymierzone poszczególnymi wyrokami i kary łączne orzeczone w takich wyrokach, lecz po rozwiązaniu kary łącznej wszystkie kary jednostkowe i właśnie one wyznaczają dolną granicę kary łącznej w wyroku łącznym (najsurowsza kara jednostkowa), jak i jej górą granicę (suma wszystkich kar jednostkowych i ustawowa górna granica kary określonego rodzaju).

Jak wynika z opinii o skazanym nadesłanych z AŚ w G. oraz ZK w K., jego zachowanie w warunkach izolacji więziennej jest poprawne, a oceniając postawę i zachowanie skazanego w trakcie odbywanej kary można stwierdzić, że prognoza penitencjarna w zakresie dalszego okresu pobytu w izolacji więziennej, poprawnego funkcjonowania w zakładzie karnym typu półotwartego kształtuje się pozytywnie. Pozytywna opinia z zakładu karnego o zachowaniu się skazanego

w okresie odbywania kary, świadcząca o prawidłowym przebiegu procesu jego resocjalizacji, miała istotny wpływ na wymiar orzeczonej wyrokiem łącznym kary łącznej, jednakże nie jest ona okolicznością szczególną, skutkującą rozważeniem zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady całkowitej absorpcji. Podkreślić bowiem trzeba, że niezależnie od powyższych rozważań czym innym jest prognoza penitencjarna oraz prognoza kryminologiczna, dotycząca zachowania skazanego po opuszczeniu zakładu karnego. Na chwilę obecną brak jest przesłanek by tę prognozę oceniać pozytywnie zważywszy na fakt ośmiokrotnej karalności S. S.. Poza tym podkreślić należy, że stosowane wcześniej wobec skazanego kary pozbawienia wolności nie wpłynęły na zmianę postawy skazanego, co wskazuje, że proces jego resocjalizacji musi trwać odpowiednio długo, tak by wzbudzić u skazanego odpowiednią refleksję dotyczącą niewłaściwości dotychczasowego postępowania. Składane na ten moment przez skazanego deklaracje, choć cenne, to jednak muszą być oceniane ostrożnie. To wszystko prowadzi do wniosku, iż proces resocjalizacyjny skazanego musi trwać odpowiednio długo i na pewno na chwilę obecną nie został jeszcze zakończony. W oparciu o te okoliczności nie sposób zbudować w odniesieniu do skazanego pozytywnej prognozy kryminologicznej, jak również oczekiwać, by daleko idące złagodzenie kary wpłynęło na skazanego korzystnie wychowawczo. Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę przytoczone wyżej argumenty, wymiar kary łącznej orzeczonej wobec S. S., winien być umiejscowiony pomiędzy jej dolną i górną granicą.

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo - podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione.

Przy tym związek przedmiotowy wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Z tej racji okoliczność popełnienia ich w zbiegu realnym nie powinna pozostawać bez znaczenia dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść sprawca za popełnione przestępstwa. Bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami, a także nawet podobieństwo tych przestępstw nie jest tak istotną przesłanką wymiaru kary łącznej, aby ograniczała, albo eliminowała jakiegokolwiek dyrektywy, które trzeba uwzględnić przy wymiarze tej kary. Sąd podziela pogląd dominujący w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony m.in. w postanowieniu z dnia 5 stycznia 2011 roku w sprawie II KK 172/10 (OSNKW 2011/2/13), iż nie można przyjąć, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, ponieważ może również świadczyć o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego.

W sprawach podlegających łączeniu S. S. został skazany za przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości (czyny z art. 244 k.k.), a więc wymierzone przeciwko temu samemu dobru prawnemu i popełnione w podobny sposób, dzieli je natomiast czas ich popełnienia – na przestrzeni niemal 3 lat.

Stwierdzić przy tym należy, że czyny oskarżonego charakteryzują się dużą szkodliwością społeczną, orzeczone kary nie są karami minimalnymi, nie rzutującymi na karę łączną, zwłaszcza z punktu widzenia prewencji indywidualnej, a i w stosunku do osoby skazanego nie zaistniały po ich wydaniu żadne szczególne okoliczności.

Mając na względzie powyżej omówione reguły wymiaru kary łącznej, Sąd doszedł do przekonania, iż przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym w niniejszej sprawie należy zrezygnować z zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji. Są to bowiem - jak wcześniej podkreślano - rozwiązania skrajne, które powinny być rozstrzygnięciami o charakterze wyjątkowym, a takim szczególnym przypadkiem, w ocenie Sądu, nie jest sytuacja skazanego S. S.. Rozważając przesłanki przemawiające za zastosowaniem reguły absorpcji, jak i kumulacji przy wymiarze kary łącznej, Sąd nie uznał zatem za celowe posłużenie się wyłącznie jedną z nich.

Wobec tego wykorzystał rozwiązanie pośrednie i wymierzył skazanemu za czyny objęte wyrokami wymienionymi w punkcie I wyroku łącznego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzona kara łączna łącząca kary

jednostkowe, chociaż przekracza dolną granicę przedziału, w jakim poruszał się Sąd, jest i tak dla skazanego korzystna w porównaniu do poprzedniego stanu prawnego.

Orzeczona zatem w niniejszej sprawie w punkcie I wyroku łącznego kara łączna jest efektem precyzyjnego wyważenia opisanych wyżej okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść skazanego S. S.. Jest także odpowiedzią na aktualne potrzeby skazanego w zakresie stosowanej wobec niego represji karnej, kara łączna bowiem musi w dalszym ciągu dążyć do realizowania postawionych przed nią zadań w procesie resocjalizacji skazanego, który musi trwać odpowiednio długo.

Sąd uznał za w pełni wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności zaś opinie o skazanym, dane z karty karnej, odpisy wyroków. W ocenie Sądu dowody te zebrane zostały zgodnie z wymogami procedury, nie były kwestionowane przez strony, a zatem brak jest podstaw do ich podważania.

Poza połączeniem kar pozbawienia wolności wymierzonych opisanymi na wstępie wyrokami pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w tych wyrokach pozostawiono do odrębnego wykonania (punkt II wyroku).

Na poczet orzeczonej kary łącznej sąd zaliczył skazanemu okres wykonywania kary pozbawienia wolności w sprawie sygn. II K 890/12 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku oraz II K 861/13 Sądu Rejonowego w Tczewie (art. 577 k.p.k.), o czym orzeczono w pkt. IV wyroku.

Mając na względzie trudną sytuację materialną skazanego i brak odpłatnego zatrudnienia w areszcie śledczym, w oparciu o przepisy art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), nie pobrano od skazanego opłaty od wyroku łącznego i zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.